

Владика Јован рукоположио јерођакона Јована (Прокина) у свештенички чин

У четврту недељу Великог поста посвећену Светогм Јовану Лествичнику, Његово Преосвештенство Епископ шумадијски г. Јован служио је свету архијерејску Литургију у храму Светог Саве у крагујевачком насељу Аеродром.

Саслуживали су архијерејски намесник крагујевачки протојереј-ставрофор мр Рајко Стефановић, ректор Богословије протојереј-ставрофор др Зоран Крстић, јереј Дејан Марковић, свештенство храма Светог Саве, професори Богословије Светог Јована Златоустог у свештеном чину и игуман манастира Тресија протосинђел Серафим. За певницом су појали богослови и Дечји хор „Свети Сава“. После читања јеванђелског зачала Владике, беседио је ректор Богословије протојереј-ставрофор др Зоран Крстић:

– Пост може означити као школа у којој се припремамо за крштење, а исто тако пост може да се карактерише као лествица којом можемо да се успињемо, лествица чији се први степен налази на земљи и последњи на

небу. Данас се Црква сећа и прославља великог Јована Лествичника, који је у свом делу, Лествица, заправо поставио темеље монашког живота. Од тог времена, нема монаха у православљу који се није учио, подучавао и покушавао да живи по упутствима Светог Јована Лествичника. Имамо пут, Лествицу. Свакако да је важно да пређемо цео пут. Када смо почели пут, оног Чистог Понедељка, када смо на тај пут кренули, треба и да га завршимо. Хришћани би требало да посте цео пост. Обично ето, постоје, праксе, пости се једну недељу па се прекине пост, и све то нема довољно ефекта, и није у вези са животом Цркве. Ако кренемо на неки пут, онда треба у потпуности да следимо тај пут Цркве, дакле од првог до последњег дана, са падовима, устајањима, да се опет враћамо ако прекршимо пост, јер је битно да цео пут прођемо. Битно је да испратимо свих четрдесет дана Великог поста са Страсном недељом... Велики пост има у себи и ту карактеристику да тражи од нас да тај пут прођемо у целости колико год можемо. Ми се данас налазимо на половини тог пута. Обично проблеми настају обично на самом почетку, а следећа фаза је половина пута, када смо одмакли од почетка а далеко нам је циљ. Половина пута је тренутак малодушности. Али исто тако средина пута Великога поста означава донекле и промену карактеристике Великога поста. Оно што можемо да закључимо јесте колико смо растрзани, физички и психички и духовно. Многи циљеви доводе да не знамо на коју ћемо страну. Наша душа на неки начин мучи наше тело, а наше духовно стање је такво да не може све то да обухвати. Тај први део Великога Поста је био позив да сагледамо то наше стање. Да схватимо да је питање греха питање стања, а не ове или оне конкретне радње. Дакле, дијагноза хришћанска је да се ми налазимо у стању греха. Ако желимо то да променимо онда треба да се усмеримо ка неком другом стању, јер није наш задатак да се боримо против греха, то је први корак, то је прва лествица. Наш задатак јесу врлине и то је наш циљ. Дакле, било је потребно сагледати да то наше стање греха потребно заменити стањем врлине. На то нас је Црква позивала, на подвиг и покушај да се тако нешто учини. На пола пута човек каже: Ја то не могу да урадим. Ето трудио сам се неколико недеља али шта је наспрам оних циљева које човек себи може да постави? Да ли се браћо и сестре налазимо у стању овога човека из зачала које смо управо чули? Тај човек каже: Верујем Господе. Али, моја вера не може да уради готово ништа, а поготову не ово што човек очекује и што отац очекује да му син буде исцељен. Тако један парадоксалан начин јачајући нашу сопствену веру ми долазимо до тога да је та наша вера неверје. И од овога момента почиње онај тренутак када се ми окрећемо Богу. Заиста то је акценат сада, и наредних неколико недеља до

Васкрса.

У првом делу Великога Поста водили смо рачуна о себи и трудили се, колико је свако у могућности, од сада ми наше очи упиремо у Христа, јер оно што смо урадили ипак на крају готово може да се поистовети са неверјем. Сетимо се оне приче о митару и фарисеју где фарисеј је заиста био врлински човек у очима света али опет то није довољно. Молитва цариника је била „Смилуј се Господе мени грешноме“. То је онај позив, који треба да прихватимо да наше снаге нису довољне за спасење. То је велика превара у сваком подвигу и посту да човек може да помисли да сам може да изведе и да дође до било каквог циља. Наше су сада очи усмерене ка Васкрсењу и ка Христу. Браћо и сестре ми треба од овога момента да размишљамо о Богу. То није тако једноставно. Бог је тако заједнички појам да га кроз векове сви користимо и мислимо да се слажемо али се ето не слажемо. Да врло често о Богу мислимо онако како ми то хоћемо. Какав би то Бог требао да изгледа по нашим критеријумима? Али оно на шта смо ми хришћани позвани јесте да напустимо и да не темељимо нашу веру на дечијим представама о Богу. Веровати значи познавати Христа и упознати Христа. Ово су недеље када треба да се суочимо са том страшном тајном која вероватно људском уму не може да падне напамет да верујемо у таквог Бога Који је спреман да страда, Који је спреман да претрпи крст. Али Који ће исто тако кроз Крст оне који верују у Њега да поведе у живот вечни и у Васкрсење. То је Бог у Кога ми верујемо, тај Бог није неодређен, већ искуство генерација и генерација хришћана и искуство апостола и оних који су живели пре нас. Дакле, браћо и сестре са овим речима да ускликнемо и да кажемо Богу да верујемо али да ипак Господ мора да помогне нашем неверју. Амин.

У наставку Литургије Преосвећни Владика рукоположио је у чин свештеника јерођакон Јована (Прокина), професора Богословије. У беседи пред рукоположења Његово Преосвештенство је истакао:

– Ми служио свету Литургију у овоме храму и то је велика радост. Свети Јустин Ћелијски каже да не може да замисли Литургију где је тужан човек. Ми данас имамо велику радост што ће јерођакон Јован, професор Богословије, бити рукоположен у чин свештеника. Помолимо се Богу да благодат коју он данас прима остане на њему до краја његовог живота, а њега да замолимо да се он данас моли за нас. Драги брате Јоване, ти ћеш данас на овој Литургији благодаћу Духа Светог, кроз полагање руку Епископа на твоју главу, бити рукоположен у чин свештеника. Ти данас, брате, добијаш оно што ни анђели

немају, оно што ни анђелима није дато, а ето нама недостојнима, који смо по промислу Божјем свештеници, нама је дато. Зато те молим да се због те велике благодати и дара којег примаш чуваш на првом месту од гордости и сујете, молим те оним речима Светог апостола Павла да кроз благодат коју задобијаш и пророчанство које ти се даје да се укрепљујеш. Ти данас, брате, биваш рукоположен у ову свету недељу која је посвећена Светом Јовану Лествичнику. Све што бих ти пожелио јесте да се угледаш на Светога Јована Лествичника, да се угледаш на његове поуке, лествице, мердевине, да се успињеш и да се трудиш до пуноће раста Христовог, али једно знај: прво мораш да савладаш прву степеницу, а та прва степеница јесте смирење о којем говори Свети Јован Лествичник.

spc.rs